

Ioel - Comentarii J. N. Darby

Ioel 1

Sensul cartii Ioel este destul de clar, desi unele pasaje pot fi destul de obscure. Duhul lui Dumnezeu se foloseste de ocazia unei foamete fara seaman, cauzata de o invazie de nenumarate armate de insecte pentru a trezi atentia poporului fata de ziua lui Yahve, acea zi mare si grozava, care trebuie sa vina si in care puterea se va manifesta in judecata sau Cel care aratase indelunga rabdare urma sa intervina pentru a revendica gloria cuvenita Numelui Sau, glorie care fusese stirbita in urma pacatului poporului sau, si pentru a se razbuna pe tot ce se ridica impotriva Lui. Ceea ce ni se prezinta ca fiind nuiaua lui Yahve este armata care vine din nord, Asirianul – acela pe care-l gasim atat de des in profeti, dar, la sfarsit, Dumnezeu Insusi, dupa ce va fi pedepsit pe poporul sau prin intermediul acestui vrajmas, intervine pentru nimicirea lui si pentru ca sa judece toate natiunile stranse in jurul Ierusalimului.

Cercetand profetia, cititorul poate remarca faptul ca ea distinge intre foametea care anunta ziua lui Yahve si acea zi in sine. Pentru aceasta este suficient sa comparam Ioel 1:15 si Ioel 2:1,11. Starea de foamete si pustiire, interpretata de Duhul profetiei, cheama poporul sa se prezinte inaintea lui Yahve, pentru ca urma sa vina ziua lui Yahve.

Ioel 2

Se da alarma pentru ca ziua era aproape, dupa care ziua este zugravita ca invazia unui popor cum Israel nu mai vazuse vreunul asemanator vreodata. Era de fapt oastea lui Yahve pentru ca puterea Lui era cu ea, ca si cu acela care era nuiaua. Vocea lui Yahve se auzea vestind ca ziua Lui era prezenta (Ioel 2:11). Aici vedem un exemplu de ceea ce este obisnuit in invataturile din profetii: un anumit eveniment este folosit de Duhul profetiei pentru a trezi, fara-ndoiala, constiinta poporului, chiar in timpul acelui eveniment, dar si pentru a schita un eveniment mult mai serios din zilele din urma. Judecata lui Dumnezeu, deja meritata de popor, dar suspendata asupra capului lor pentru un timp, prin rabdarea Lui, asteapta momentul cand indelunga rabdare nu va mai avea efect, ajungand inutila, cand planurile intelepciunii Lui se vor descoperi. Duhul lui Dumnezeu avertizeaza poporul cu privire la judecata, la care trebuia sa ia aminte chiar in acel timp, si prezinta instrumentele pe care razbunarea lui Dumnezeu le va folosi in viitor, cand judecata va fi chiar executata. Astfel, primul capitol din Ioel prezinta ravagiile facute de insecte, care, din cat s-ar parea, adusesera o foamete grozava, si, prin aceasta, el cauta sa atinga constiinta poporului in momentul profetiei. Din al doilea capitol deja profetia trece in viitor si prezinta un popor care, in zilele din urma, va face distrugerii si el in toata tara lui Israel. Dar, la inceputul capitolului Duhul se limiteaza sa dea alarma, vestind venirea acelei zile.

Aici ne este amintita randuiala din Numeri 10. In versetul 9 din acest ultim capitol se da ordinul sa sune alarma atunci cand vrajmasul va fi in tara, si Yahve isi va aminti de popor. In versetul 7, daca

adunarea trebuia sa fie stransa, era porunca sa sune din trambita, dar sa nu sune alarma. Astfel, in loel, suna alarma in Sion (loel 2:1). Era prezent poporul mare si puternic care devasta tara. Un singur lucru mai putea da speranta, si tocmai acel lucru era cel mai groaznic dintre toate: Yahve conducea acel popor nimicitor si ei erau armata Lui. Din aceasta se naste speranta credintei. Cel care a recunoscut trambita lui Dumnezeu - care, trezit de duhul profetic, cand Duhul suna alarma, si prezinta in avans (asa cum numai Duhul o face) acel rau grozav, cu toate nuantele lui, ca fiind lucrarea lui Yahve, - acela care a recunoscut ca este judecata lui Dumnezeu, ca Yahve este in aceasta, poate face recurs la Yahve potrivit cu dragostea Lui pentru poporul sau, asezandu-se inaintea Lui potrivit cailor Sale. Acesta este caracterul adevaratei credinte in orice timp si mai ales pozitia speciala a ramositei credincioase in zilele din urma.

Ziua lui Yahve, iminenta in fapt, si inteleasa cu adevarata ei semnificatie prin inteligenta data de Duhul profetic, este un apel la pocainta adresat avand in vedere momentul cand aceasta va fi necesara, pentru acel moment randuit de Dumnezeu ca sa intervina direct fata de poporul sau. Sunt caile lui Dumnezeu: numai el cunoaste timpul, lucreaza prin imprejurari exterioare pentru a obliga pe poporul sau sa fie atent si actioneaza prin marturie pentru a-i indrepta inima. Asa a fost si in zilele lui Isus. Marturia lui Dumnezeu era prezenta cu putin inainte ca judecata grozava sa se abata asupra poporului. Cel care are urechi ca sa asculte profita de acest fapt si se bucura de interventia lui Dumnezeu intr-o eliberare despre care El a spus deja ca este mai buna, dar care are alt caracter decat aceea de care se va bucura Israel in zilele din urma. "Domnul adauga in fiecare zi pe cei care erau mantuiti" (Fapte 2:47).

Versetele 12, 13 si 14 ne prezinta marturia profetului care cheama inimile la pocainta in vederea pedepselor care urmau sa vina asupra poporului. In versetul 15 vedem ca suna trambita lui Dumnezeu pentru a chema poporul si a-i strange (potrivit cu Numeri 10:7), pentru ca sa se roage de El sa-si abata mania, pentru ca poporul trebuia in mod necesar sa I se adreseze Lui, Celui care dirija judecatile. Cat este de bine sa ai a face cu Dumnezeu, sa-L vezi pe El in judecata chiar daca este un foc mistuitor! Asa a socotit David cu ocazia numararii poporului.

In pasajul pe care-l studiem vedem ca umilirea trebuie sa fie universala si completa, pentru ca pana si preotilor li se spune sa iasa din templu ca sa strige catre Yahve impreuna cu poporul pentru a face apel la fidelitatea Lui, ca natiunile sa nu spuna: "unde este Dumnezeul lor?" cum l-au spus iudeii Domnului Isus. Yahve va raspunde poporului care s-a smerit intr-atat si va da belsug in tara; poporul nu va mai fi de batjocora printre natiuni, iar armata venita din nord, care nimicise tara ca o invazie de lacuste, va fi alungata, impinsa spre rasarit, judecata din cauza orgoliului ei pentru ca a pretins sa faca fapte mari, dar Yahve este de fapt Acela care face fapte mari, salvand tara de toate spaimile ei. O binecuvantare deplina si imbelsugata se va raspandi peste tara lui Israel; copiii Sionului se vor bucura in Yahve, Dumnezeul lor; de atunci poporul lui Yahve nu va mai fi de rusine; el va primi belsugul pentru toti acei ani in care au fost lipsuri, va avea siguranta prezentei lui Yahve in mijlocul lui, a Dumnezeului sau si nu a altuia si nu va mai fi niciodata de rusine. Binecuvantarea si Insusi Cel care binecuvanteaza ii vor garanta ca nu vor mai fi batjocora natiunilor.

Dar aceasta nu este totul: pana aici este binecuvantarea temporala, restaurarea lui Israel pentru ca sa se bucure de binecuvantarea din timpurile din vechime, aceasta insa pe temeiul harului – ceea ce

va face ca poporul sa nu poata pierde binecuvantarea; dar li se va mai da ceva nou: Dumnezeu va raspandi Duhul sau peste orice carne. Tinerii si batranii poporului vor avea viziuni si vise si pana si peste robii si roabele lor va veni aceasta ploaie dar de sus. Versetul 30 * reia subiectul sub un alt aspect si nu urmeaza succesiunea directa. Inainte de marea si grozava zi a lui Yahve vor fi semne si minuni in ceruri si pe pamant si se va face simtita groaza de Yahve, si, atunci, oricine va chema numele lui Yahve va fi mantuit pentru ca mantuirea va fi in Sion si in Ierusalim, dupa cum a anuntat deja Yahve, si in ramosita pe care Yahve o va chema.

Iata deci principalele evenimente din zilele de la urma, expuse pe scurt dar in mod clar. Un vrajmas puternic care va veni din nord va distruge toata tara, ca un instrument al judecatii lui Yahve asupra poporului si asupra tarii, in legatura cu vechile relatii si binecuvantari temporale, poporul fiind invitat la pocainta prin Duhul profetic, pentru ca Dumnezeu sa inceteze acea plaga. Pentru aceasta pocainta, Dumnezeu va da binecuvantarea temporala, va alunga armata din nord si o va distruge. Ocara sub care era poporul din cauza pacatelor lor va inceta pentru totdeauna. Apoi este anuntata o anumita ordine a evenimentelor, ceva exact cu privire la relatiile imediate dintre Dumnezeu si popor, si aceasta sub doua aspecte. In primul rand binecuvantarea temporala acordata poporului restabilit in favoarea lui Dumnezeu, care va fi insotita de dar mult mai minunat, ca marturie semnificativa a iubirii Lui, si anume Duhul Sfânt care va fi raspandit larg, de el bucurandu-se si cei mai simpli si cei mai umili.

In al doilea rand**, inainte de venirea zilei celei mari a lui Yahve, vor fi semne minunate trimise din partea Lui, si oricine va chema numele Lui va fi mantuit. Inima, recunoscandu-L pe Yahve, se va intoarce la El, pentru ca, in acea zi grozava a maniei lui Dumnezeu, va avea loc eliberarea in Sion si Ierusalim, cetatea Lui aleasa. El va interveni in judecata si isi va aminti de indurare si va fi o ramosita pe care El o va chema in harul Lui. Este evident ca toate acestea se vor implini in zilele din urma, cand va fi dezvaluita taina lui Dumnezeu si Dumnezeu Se va arata guvernand in dreptate si bunatate pe pamant, desi ramosita pocaita primeste binecuvantarea spirituala in mod crestian, ca si cea a legamantului cel nou. Toata cuprinsul profetiei consider ca ne arata clar ca loel nu vorbeste de fiara, nici de antihrist, ci de puterile natiunilor care nu fac parte din sistemul apostat. Ne putem aminti ca, in Daniel 9, ni se spune ca, din cauza protectiei idolilor va fi un pustiitor, si despre acest pustiitor vorbeste loel, nu despre cel care va face un legamant cu Israel. De aceea Yahve racneste din Sion si-Si face vocea auzita din Ierusalim. Judecata nu vine din cer impotriva fiarei si a armatelor ei, ci din Ierusalim impotriva vrajmasilor si a pustiitorilor lui Israel.

Mai ramane sa remarcam ceva aici. Duhul lui Dumnezeu a avut grija sa-si incheie complet subiectul la versetul 27; pamantul este complet eliberat de armata din nord si binecuvantarea temporala este data pentru ca Israel sa se bucure de ea permanent sub har. Yahve este prezent acolo si poporul Lui nu va mai fi niciodata de rusine. Versetele de la 28 la 32 din capitolul 2 sunt ceva cu totul deosebit, si aceasta din motive importante. Considerand pocainta poporului, Duhul Sfânt trebuia sa fi fost dat inainte de executarea judecatii, pentru ca oricine va chema numele lui Yahve sa fie mantuit. Dar respingerea lui Mesia aduce, in mod necesar, judecata (desi alte planuri ale lui Dumnezeu trebuiau sa se-mplineasca cu privire la Biserica, deosebit de sistemul iudaic), templul fiind dat puterii vrajmasului, care, fiind trimis ca armata lui Yahve, i-a distrus pe acei ucigasi si le-a ars cetatea. Au venit zilele din urma, sfarsitul veacului cu privire la iudei, desi istoria trebuie sa-si reia cursul pentru

judicata definitiva, cand planurile lui Dumnezeu cu privire la Biserica vor fi implinite. Ori, daca judecata este astfel grabita, nu se poate ca indurarea sa intarzie si sa nu vina inaintea ei. Duhul Sfânt a fost dat, potrivit promisiunii, ramasitei care a ascultat chemarea lui Yahve si a fost turnat peste orice faptura. Eliberarea a fost în Sion, desi cei rascumparati, care trebuiau sa fie salvati, au fost transpusi în Biserica - pentru ca inca nu a venit timpul pentru reluarea guvernării lui Dumnezeu - pana ce Acela caruia i-au fost ei incredintati se va asocia cu cei care, prin har vor avea de suferit impreuna cu El pentru a fi glorificati impreuna. Atunci va avea loc implinirea finala a acestei taine: ziua cea mare si grozava a lui Yahve. Hristos va lua puterea Lui cea mare si va imparati.

Ceea ce vom spune ne va face sa intelegem adevarata importanta a distrugerii Ierusalimului de catre romani, locul pe care-l are aceasta distrugere în desfasurarea cailor lui Dumnezeu si relatia ei cu caile Lui pe pamant între aceasta distrugere si ceea ce s-a petrecut la Cincizecime.

Mai trebuie sa remarcam inca un lucru, aceasta în legatura cu planurile de har fata de natiuni, Duhul lui Dumnezeu foloseste termeni care lasa deschisa usa pentru natiuni: Duhul va fi turnat peste orice faptura si oricine va chema numele lui Yahve va fi mantuit – expresie de care apostolul Pavel s-a folosit des în acest sens.

Este interesant sa amintim aici situatiile în care este folosita expresia “orice carne”. Ea implica, în ceea ce priveste implinirea deplina, ceea ce va avea loc la sfarsitul veacului, si anume ca Dumnezeu va iesi din cercul stramt al randuiriilor iudaice pentru a lucra fata de orice om de pe pamant. Aceasta este deja valabil, sub aspect moral, prin evanghelie, dar aceasta va fi valabil în ceea ce priveste guvernarea lui Dumnezeu la sfarsit. Hristos a intrat în staulul stramt venind pe pamant (desi lucrarea Lui si prezenta persoanei Lui au avut un sens mult mai larg), Si-a scos oile afara si a chemat si altele ca sa alcatuiasca o turma mantuita, libera si pascuta în pasuni grase. Evanghelia (ma refer la administrarea ei) a fost trimisa mai tarziu în toata lumea în legatura cu Ierusalimul sau Galileea prin intermediul celor doisprezece***; a fost predicata în legatura cu cerul prin intermediul lui Pavel. În fine, mai tarziu, Dumnezeu, cu puterea Sa guvernamentala, va lucra asupra oricarei fapturi.

Isaia 40:5: “Si gloria lui Yahve se va descoperi, si orice faptura (carne) o va vedea”. Aici gandul Duhului merge înainte pana în zilele din urma, cand Hristos se va descoperi, dar Yahve, care trebuie sa binecuvanteze, a venit deja, si marturia divina a celui care striga în pustiu a fost data, ca si cea a sangelui legamantului cel nou, care a fost varsat, chiar daca Israel nu a vrut sa tina cont de acestea.

Isaia 40:6: “Orice faptura (carne)”, chiar si poporul, “este ca iarba”. Israel nu si-a insusit aceasta inca, dar ramasita a fost binecuvantata. Isaia 66:16: “Yahve va intra la judecata cu orice carne, cu foc si cu sabia Lui” – este judecata care se extinde peste toti.

Aici, în Ioel, Duhul este varsat peste toti pentru a manifesta prezenta lui Dumnezeu, astfel ca binecuvantarea sa fie peste toti oamenii, nelimitandu-se numai la iudei.

Putem compara avertismentul adresat de Zaharia 2:13; cantarea milenara a lui Hristos, Psalmul 145: “Orice faptura sa binecuvanteze Numele Lui cel sfânt de acum si pana-n veac”; judecata apostatilor , Isaia 66:24: “Ei vor fi o pricina de dezgust pentru orice faptura (carne)”. Vedeti si Geneza 6:12.

Ioel 3

În capitolul 3, Duhul prezintă mai în detaliu împrejurările din zilele din urmă, acele zile în care Dumnezeu va aduce înapoi pe captivii lui Iuda și ai Ierusalimului. Aceasta epocă precedea timpul de pace și de binecuvântare, în care orice blestem va fi înlăturat. Este judecata națiunilor, judecata necesară pentru a revendica drepturile lui Dumnezeu în legătura cu poporul Lui asuprit și pentru a înaintea națiunilor tot ce este El în guvernarea Lui pe pământ. Aici nu este vorba despre cele zece semintii, nici de restaurarea generală a lui Israel. Înaintea binecuvântării depline a poporului Sau trebuie ca Dumnezeu să reia guvernarea imediată a acestui popor, de acolo unde a întrerupt-o, reluând în stăpânire sediul acestei guvernări, pe care El însuși îl alesese dinainte. Acolo, în puterea Lui, El se va judeca cu toate națiunile care pun în discuție drepturile Lui, manifestându-Se în mijlocul poporului sau și lucrând ca avându-Si locuința cu ei, susținându-le dreptul ca unora care sunt ai Lui, pentru că Israel este moștenirea Lui. Iosafat înseamnă judecata sau sceptrul lui Yahve. Acolo El se judeca cu națiunile în favoarea poporului sau, pe care națiunile l-au risipit și a cărui țară și-au împartit-o între ele.

El aminteste de toate necazurile poporului ca fiind ale Lui; prin El, relele care l-au atins vor cădea, în judecata, asupra națiunilor în judecata care au făcut poporul să sufere.

Națiunile sunt chemate să se pregătească pentru război și ele trebuie să se strângă toate împreună: să se ridice deci (s-a terminat cu indeletnicirile lor pasnice) și să vină în valea lui Iosafat. Yahve Se va așeza acolo pentru a judeca toate națiunile din împrejurimi, și, dacă națiunile trebuie să ridice pe oamenii lor puternici pentru această zi a lui Dumnezeu, Dumnezeu va aduce și El pe oamenii Lui puternici (v. 11).

Dar, oricât de mare ar fi mandria războinicilor, este totuși judecata lui Dumnezeu: secera lui Dumnezeu va secera pământul, teasca Lui va fi plină și vasele se vor revarsa pentru că nelegiuirea este mare. În Apocalipsa este o distincție clară între seceris și stoarcerea strugurilor, prima fază reprezentând judecata care desparte pe cei buni de cei răi și invers, iar cea de-a doua executarea răzbunării. Aici mi se pare că acestea împreună prezintă ideea generală a executării judecății, deși imaginea teascului este cea mai puternică. În acea zi multimele vor cunoaște consecințele respingerii cuvântului harului și ale orgoliului care le-a făcut să se ridice împotriva lui Yahve al ostirilor. Orice ordine guvernamentală, cu strălucirea și puterea ei, dispare înaintea judecății lui Dumnezeu.

Dar Yahve însuși va lua fraiele guvernării pe pământ și-Si va face auzit, din Ierusalim, glasul; cerurile și pământul vor tremura la intervenția Lui. Dacă această intervenție este judecata celor răzvrătiți, Cel care intervine, Yahve, va fi încrederea poporului sau, El va fi țaria fiilor lui Israel. Și așa Il vor recunoaște ca Yahve, Dumnezeul lor, care locuiește în Sion, muntele sfinteniei Lui. Ierusalimul va fi sfânt, iar strainii nu vor intra în el ca să-l pangarească și cetatea nu va mai fi pradă lor. Nu numai atât, ci o binecuvântare abundentă va fi pe pământul poporului preaiubit; vinul va curge din muntii lor, lapte din dealurile lor; raurile lui Iuda vor fi pline de apă și un izvor va ieși chiar din casa lui Yahve și va uda valea Sitim (comparați cu Ezech. 47, Zaharia 14:8). Egiptul și Edomul vor fi devastate, dar Iuda și Ierusalimul vor avea binecuvântare pentru totdeauna, pentru că Yahve le va fi curățit. Vedem că este harul eficient și suveran.

Vom remarca faptul ca profetul se limiteaza la a constata binecuvantarea lui Iuda si a Ierusalimului, ca scena judecatii natiunilor se raporteaza la judecata care se va infaptui in tinutul Iudeii, unde se vor strange armatele lor, - judecata care se va implini pentru a-L pune pe Yahve in posesia tronului sau pe pamant, sau, mai curand, El ia tronul in posesie executand judecata, si, ca urmare, El binecuvanteaza poporul pe care l-a curatit prin har. Este semnalata in mod special o armata nimicitoare, cea care vine din nord. Pare ca pustiirea tarii va fi mare inainte de interventia lui Yahve, astfel ca poporul va fi de ocară inaintea natiunilor. Dar va fi vai de cei care vor dispretui poporul lui Dumnezeu. Daca acea armata anunta ziua lui Yahve, Yahve insusi va interveni pentru ca acea zi sa fie intr-adevar a Lui, si, intervenind, va elibera poporul pe care-l iubeste.

clickbible.org